

PREMIS
VILA DE
CAMBRILS
2022

11è PREMI DE POESIA
VILA DE CAMBRILS, 2022

11è PREMI DE POESIA VILA DE CAMBRILS 2022

Membres del jurat

Sr. Adrià Targa Ramos. Poeta.

Sr. Adam Manyé Sardà. Filòleg i escriptor.

Sra. Rosa Comes Casas. Poetessa.

Sra. Helena Martínez Ferreruela. Directora del SLC de Cambrils.

Sr. Carlos Guirado González. Poeta, guanyador del 10è premi de Poesia Vila de Cambrils 2021.

Secretària: Gemma Massagué. Tècnica del Departament de Cultura de l'Ajuntament de Cambrils.

Necessito dir-me

Necessito dir-me que em fa bé sentir
la fràgil remor de les meves passes,
fugir dels laberints de l'ànima,
ser-hi quan sovint no hi soc.
Tants de dies viscuts, de records
que em sostenen quan voldria caure,
quan s'esgota la veu dedins. Tantes
de coses que no concebo, que com i quan
m'importen les coses que m'importen,
que soc dona i ho reivindico, que la meua
és pell de mar que em retorna al ventre Poetenadiu.

Necessito dir-me que soc feliç quan
la mandra dels matins em desperta
i obro els ulls i veig, i sento i escolto les
seves veus que hi són pertot, quan se'm
desfan tots els nusos dels silencis,
de les hores sense entendre, de la vida
que sortosament, tot ho emplena.

Arran de cel

Parla'm del que farem i del que no,
dels dies sense horaris ni presses,
dels colors dels llocs que veurem
i dels seus contrastos, del paisatge,
del que no llegeixen els meus ulls.

Digues-m'ho avui que soc rovell
d'heura que m'atrapa el cos
i em fa un nus a l'estómac,
em prem el pit amb força i
se m'enfila pels canells
d'arestes hostils, resignades
a aquests brots de dolor
que s'amaneixen quan veig
volar papallones arran de cel.

EXISTIR EN AQUEST MOMENT

Existir en aquest moment

No sabia com dir-t'ho, però aquest neguit meu no és d'ara. Fa temps que hi dono voltes i voldria deixar anar, però quan em sembla que ha arribat el moment, sempre acabo fent un pas enrere. I no em venen les paraules, i llavors el patiment es va fent cada cop més gran. I és així que, tanmateix, deixo dir-me allò que escric, tant com puc, perquè tot em sembli més proper, més viu.

Existir ara i en aquest moment, a prop de tot allò que senzillament sí, que afortunadament encara hi és. Lluny del dolor que a voltes em consumeix, lentament, com el corc a la fusta, desfent-me sense més, quan jo al capdavant el que vull és viure, amb l'ànima al descobert, amb tant de tu i amb tant de mi, que ja no puc ni vull recordar on és el camí de tornada.

Estol de blaus

Torno al mar
i se'm buida
l'estranyesa,
i pentino la sorra
amb el rasclet
dels meus dits,
abocats al vaivé
de les onades.

Torno al mar
i els instants
se m'enduen,
i l'aigua romp
contra les roques
del meu cos,
abduït per un bell
estol de blaus.

CARTOGRAFIES

"Tinc, per a tu, un present
I tot i que voldria
No et puc donar un altre temps
Tinc, per a tu, un present
Per fer els primers passos
Vers un demà ple de camins".

Present - Feliu Ventura

"El teu cos és, ara, la meva ciutat,
tu ets, ara, la pàtria que m'he triat".

Mohammed Mizzian

Praga

Per si un dia et fan falta,
he acollit els records en una embosta
per així oferir-te aquell cel roig
sobre el pont de Praga,
el repicar de les llambordes,
la llum dels dies bons.

Estimar ciutats, cartografiar-nos,
és un art que ens queda bé.
Com la gorra que lluïes
en aquella fotografia
que vam fer-nos
anant cap al cementiri jueu.

I avui,
que seguim ordint primaveres
lluny del fred de l'Stare Mesto,
no tinc cap dubte
que l'estàtua de Kafka va ser un senyal:
ets el canvi que necessitava.

Roma

Ningú s'estimarà mai tant
com ho vam fer tu jo aquella nit d'estiu, a Roma.

Amb salvatge passió ho recordo
i m'embolcallen les pàgines
d'aquella llibreta vella
on desarem pors i esperances
en un racó tímid de la Plaça del Campidoglio.
M'esventren encara els besos encesos
que, sota un pont del Tíber,
embriagaven la matinada de vida
i ens incendiaven l'ànima
com el crepuscle ardent
que ens havia abraçat
hores abans, de camí al Trastevere.
Badar-nos lentament. Fer l'amor lentament.
Estimar-nos lentament perquè
sabem que la vida també punxa
i algun dia qui sap si ens estriparà l'abdomen.

Si aquest dia arriba, recorda:
Ningú s'estimarà mai tant
com ho vam fer tu jo aquella nit d'estiu, a Roma.
T'ho asseguro.

Barcelona

Barcelona sempre em parla de tu.

Tant al llambreg dels finestrals,
com al reflex de les façanes
als bassals novells de l'empedrat.

Tant al tragí d'entre setmana,
com en la pau moribunda
dels carrerons del Gòtic.

Al xipolleig de les fonts,
als versos de Margarit,
a les teulades amarades de nit.

No sé com t'ho fas,
però Barcelona sempre em parla de tu.

Gràcia

Les taques de vi esbarriades a les estovalles
són ferides de metralla a la taula encara parada
que esbossen maldestres el que va ser la nit d'ahir.

Gots i glops per assaonar l'espera:
desinhibir-se obre més murs que un bulldòzer.
Detonar els preàmbuls. Sadollar-nos.

En el fons, tu i jo seríem quasi els mateixos
sense aquestes hores de pirotècnia i pell encesa.
Però voler ser virtuosos en això de ser joves
a vegades implica refugiar-se en braços aliens,
acollir-se a l'espluga del desig carnal
com qui corre a aixoplugar-se quan arriba una tempesta.

Sovint, vivim per inèrcia.

Terrassa

No em queda més que passejar
per la ciutat com qui busca
tallar-se expressament
amb els trossos de vidre
d'un got esmicolat.
És fosc i cada racó
em parla a cau d'orella
d'una propera i estranya llunyania.
Els carrers del centre bullen
com em bullen les galtes
fartes d'aguantar la torrentada
que em brolla llagrimals avall.
M'apareixes arreu:
als bancs del carrer Cardaire,
al so dels clàxons,
dessota la llum dels fanals...
Què n'hem fet de nosaltres?
- et pregunto
una vegada i una altra.

Hi ha respostes
que val més no obtenir

Vilella Baixa

El càlid amanyac
de l'espetic d'una llar de foc.
El joc trapella d'una copa de vi
fent ballar l'ombra damunt les estovalles.
A fora, vinyes verdes grim pant ferotges
algun turó del Priorat i nosaltres,
com sempre, sent refugi, casa i trinxera.
Tenir-ho tot és això.